

[Søren Andersen.]

økonomiske, men om dette blot at få mulighed for barnets anbringelse; de kan godt betale, de vil godt betale for det. Der er altså to grupper, man skal tænke på. Man skal se problemet ud fra større baner og skabe muligheder ikke alene for dem, der har det rent økonomiske behov, men også for dem, der simpelt hen har behov blot for en mulighed for anbringelse.

Jeg vil i forbindelse hermed spørge, om der er uddannelsesmuligheder nok for børnehavelærere til det personale inden for børneforsorgen, der tager sig af de svære psykiske tilfælde, et område, hvor der jo er stigning. For det må jo ikke glemmes, at hele dette problem ikke kan løses alene som et byggeproblem, det er også et personaleproblem. Er rammen lagt? Er der sikkerhed for, at man kan være forud med dette, sådan at man har uddannet personale nok til at bemande det byggeri, som der er brug for i fremtiden?

Det er også sådan, at der er et problem for børne- og ungdomsforsorgen med hensyn til at få navnlig de større børn til at søge de muligheder for beskæftigelse, der findes. Det går vel i og for sig godt med de mindre børn, men det er jo sådan, at der i det hele taget er et internationalt og uløst problem med hensyn til de 12-13-årige. For børn i den alder har man ikke rigtig haft evne til at skabe noget, som kan samle, og man har vel i og for sig den formening, at af de manglende muligheder for at samle disse årgange til beskæftigelse udspringer den kedelige tendens til øget ungdomskriminalitet, som vi jo ikke i særlig grad har haft her i Danmark. Den er nok steget i Danmark med en 40 pct., men med villighed kan det siges, at når procenten er steget så meget, er en bedre statistik noget medvirkende hertil, men stigningen er der. I en række af vore nabolande er stigningen jo imidlertid katastrofal med fra 100 op til 200 pct. Ja, man kan sige, at der faktisk er en stor stigning i landene rundt omkring os. Jeg ved ikke, om det er et problem, der

trænger til forskning, men i hvert tilfælde trænger det til overvejelse, og vi må passe på ikke at komme med i så store stigninger.

Jeg vil så slutte disse betragtninger med at udtale nogen betænkelighed ved den manglende udbygning af vore børneinstitutioner. På mange måder finder der jo strukturændringer sted i vort land, og vi kan dermed også spore en ændring i børneforsorgens behov, i kravene til opbygningen, og dem må vi være rede til at møde.

Det er, ligesom jeg føler, at det har man ikke helt haft i orden, og jeg vil meget advare imod at glemme dette område. Det er et punkt, man må passe på ved de kommende budgetter, sådan at vi stadig væk kan stå smukt i statistikken, ja, ikke så meget i statistikken som i realiteterne for at hjælpe børnene og i det hele taget få færrest mulige medborgere, der får en uheldig start og dermed siden mest til uheld for sig selv, men også for samfundet bliver vanskeligt stillet.

Ja, med disse bemærkninger har jeg indtaget en række ting, som jeg ønsker til debat under denne drøftelse af sociallovens problemer.

Asger Jensen: Som naturligt er, redegjorde den højtærede socialminister for de sociale budgetters totale udgifter. Men han advarede dog selv imod at drage for store konklusioner af disse enkle tal, og det tror jeg socialministeren gjorde klogt i, idet den drøftelse, der her skal finde sted, ikke kan have til formål at gøre op, hvor store summer der skal bruges, da disse tal jo meget let kan aflæses af selve finanslovsforslaget. Drøftelsen må gå mere i enkeltheder for at se, om der er områder, hvor pengene kan benyttes mere effektivt end nu. Det forholder sig jo også sådan, at socialministeren ikke plejer at møde et vrangvilligt folketing, når der skal gives bevillinger til at hjælpe nødstedte borgere. Bevillingerne er dog ikke altid givet, uden at der er kommet kritik til orde, idet der undertiden har været grund til at antage, at der